31994L0019

1994.5.31. *AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK HIVATALOS LAPJA* L 135/5

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 94/19/EK IRÁNYELVE
(1994. május 30.)
a betétbiztosítási rendszerekről

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 57. cikke (2) bekezdésének első és harmadik mondatára,

tekintettel a Bizottság javaslatára [1],

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére [2],

a Szerződés 189b. cikkében megállapított eljárásnak megfelelően [3],

mivel a Szerződés célkitűzéseivel összhangban elő kell mozdítani a hitelintézetek tevékenységének Közösségen belüli harmonikus fejlődését a letelepedési jog előtt álló és a szolgáltatásnyújtás szabadságával kapcsolatos összes akadály megszüntetésével, és ezzel egyidejűleg meg kell növelni a bankrendszer stabilitását és a betétesek védelmét;

mivel a hitelintézetek tevékenysége előtt álló akadályok megszüntetésével egyidejűleg figyelmet kell fordítani arra az esetre, amikor más tagállamban fióktelepével rendelkező hitelintézetben a betéteket befagyasztják; mivel mindenütt elengedhetetlen a betétvédelem minimálisan harmonizált szintjének biztosítása, ahol betétek találhatók a Közösségen belül; mivel a betétvédelem ugyanolyan alapvető fontosságú, mint a belső bankpiac kiteljesítésére vonatkozó prudenciális szabályok;

mivel egy fizetésképtelen hitelintézet bezárása esetén a hitelintézet székhelye szerinti országon kívül más tagállamban lévő bármely fióktelepének betéteseit ugyanolyan betétbiztosítási rendszernek kell védenie, mint a hitelintézet más betéteseit;

mivel a betétbiztosítási rendszerben való hitelintézeti részvétel költsége nincs összefüggésben azzal a költséggel, amely akkor merülne fel, ha azt követően, hogy a betétesek bizalma a bankrendszer épségét illetően megrendült, a bankbetéteket nem csak a nehézségekkel küzdő hitelintézetektől vonnák el tömegesen, hanem a jól működő hitelintézetektől is;

mivel a Bizottság a betétbiztosítási rendszerek Közösségben történő bevezetéséről szóló, 1986. december 22-i 87/63/EGK [4] ajánlása alapján hozott tagállami intézkedések nem teljesen érték el a kívánt eredményt; mivel ez a helyzet károsnak bizonyulhat a belső piac megfelelő működése szempontjából;

mivel a hitelintézetek tevékenységének megkezdésére és folytatására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, valamint az 1977. december 12-i 77/780/EGK irányelvet [5] módosító, 1989. december 15-i 89/646/EGK tanácsi irányelv rendelkezik az egyes hitelintézetek tekintetében az egységes engedélyezési rendszerről és annak felügyeletéről az engedélyezés szerinti tagállam hatóságai részéről, amely 1993. január 1-jén lépett hatályba;

mivel a fióktelep létesítéséhez egyetlen fogadó tagállamban sem szükséges engedély, mivel az egységes engedély az egész Közösség területén érvényes, és a fióktelep fizetőképességét a székhelye szerinti tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságai ellenőrzik; mivel ez a helyzet indokolja, hogy ugyanaz a biztosítási rendszer vonatkozzon a Közösségen belül egy hitelintézet által létrehozott valamennyi fióktelepre; mivel ez a rendszer csak az lehet, amely a hitelintézet székhelye szerinti államban az adott intézményi kategóriára vonatkozik, különösen a kapcsolat következtében, amely egy fióktelep fizetőképességének felügyelete és a fióktelep betétbiztosítási rendszerben elfoglalt tagsága között fennáll;

mivel a harmonizációt a betétbiztosítási rendszerek fő elemeire kell korlátozni, és nagyon rövid időn belül biztosítani kell a kifizetéseket az összehangolás minimális szintje alapján kiszámított fedezetből;

mivel a betétbiztosítási rendszereknek a betétek befagyasztását követően azonnal működésbe kell lépniük;

mivel különösen az olyan betétek fedezetből való kivonása indokolt, amelyeket a hitelintézetek saját nevükben helyeztek el saját számlára; mivel ez nem sértheti a betétbiztosítási rendszernek azt a jogát, hogy megtegyen minden intézkedést egy nehéz helyzetbe került hitelintézet megmentésére;

([1]) HL C 163., 1992.6.30., 6. o. és HL C 178., 1993.6.30. 14. o.
([2]) HL C 332., 1992.12.16., 13. o.
([3]) HL C 115., 1993.4.26., 96. o. és az Európai Parlament 1994. március 9-i határozata (HL C 91., 1994.3.28.)
([4]) HL L 33., 1987.2.4., 16. o.
([5]) HL L 386., 1989.12.30., 1. o. A 92/30/EGK irányelvvel (HL L 110., 1992.4.28. 52. o.) módosított irányelv

mivel a betétbiztosítási rendszerek harmonizációja a Közösségen belül önmagában nem teszi kérdésessé a hitelintézetek, különösen azok fizetőképessége és likviditása biztosításának védelmére kidolgozott és működő rendszereket oly módon, hogy e hitelintézeteknél, valamint a hitelintézet más tagállamban létesített fióktelepeinél elhelyezett betétek továbbra is hozzáférhetőek maradnak; mivel az eltérő védelmi célt szolgáló alternatív rendszereket bizonyos feltételektől függően a hatáskörrel rendelkező hatóságok úgy tekinthetik, hogy azok kielégítik az irányelv célkitűzéseit; mivel ezen hatáskörrel rendelkező hatóságok feladata az említett feltételek betartásának igazolása;

mivel számos tagállam rendelkezik szakmai szervezetek alá tartozó betétbiztosítási rendszerrel, más tagállamok pedig jogszabályi, illetve szerződéses alapon létrehozott és részben normatív úton szabályozott rendszerekkel rendelkeznek; mivel a jogi megoldások változatossága csak a rendszerben való kötelező tagság, illetve onnan történő kizárás tekintetében jelent problémát; mivel ezért szükséges lépéseket tenni a rendszerek szabályozási körének e területen való korlátozására;

mivel a Közösségen belül azoknak a rendszereknek a fenntartása, amelyek a harmonizált minimumnál magasabb betétbiztosítási fedezetet nyújtanak ugyanazon a területen a nemzeti intézmények és a más tagállamokból származó hitelintézetek fióktelepei között, kártalanítási különbségekhez és egyenlőtlen versenyfeltételekhez vezethet; mivel e hátrányok ellensúlyozására a fióktelepeknek engedélyt kell kapniuk a fogadó ország rendszereihez történő csatlakozásra úgy, hogy betéteseiknek ugyanazon garanciákat nyújthassák, mint amelyeket az engedélyezési helyük szerinti országok rendszerei kínálnak; mivel szükséges, hogy néhány év elteltével a Bizottság jelentést készítsen arról, hogy a fióktelepek milyen mértékben használták ki ezt a lehetőséget, és azokról a nehézségekről, amelyekbe a fióktelepek vagy a biztosítási rendszerek az említett intézkedések megvalósítása során esetleg ütköztek; mivel nem kizárt, hogy a bejegyzés szerinti tagállam rendszerei is kínáljanak ilyen kiegészítő fedezetet az ilyen rendszerekben meghatározott feltételektől függően;

mivel piaci zavarokhoz vezethet, ha egy hitelintézet fióktelepe magasabb szintű fedezetet kínál, mint a fogadó tagállamban engedélyezett hitelintézetek; mivel nem megfelelő, hogy a biztosítási rendszerek által nyújtott fedezeti szint versenyeszközzé váljon; mivel ezért szükséges előírni legalább a kezdeti időszakban, hogy az egyik tagállamban bejegyzett rendszer által a fióktelepek betéteire kínált fedezeti szint és terjedelem ne haladja meg a fogadó tagállamban a megfelelő rendszer által kínált maximális szintet és terjedelmet; mivel a lehetséges piaci zavarokat a megszerzett tapasztalat alapján és a bankszektorban bekövetkezett fejlemények tükrében több év után felül kell vizsgálni;

mivel ezen irányelv alapvetően megköveteli minden hitelintézettől, hogy csatlakozzon egy betétbiztosítási rendszerhez; mivel a nem tagállami székhellyel rendelkező hitelintézetek felvételét szabályozó irányelvek, és különösen a hitelintézetek tevékenységének megkezdésére és folytatására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1977. december 12-i 77/780/EGK [1] első tanácsi irányelv lehetővé teszi a tagállamok számára annak eldöntését, hogy engedélyezik-e, és milyen feltételekkel az ilyen hitelintézetek fióktelepeinek működését saját területükön; mivel az ilyen fióktelepek nem élvezik a szolgáltatásnyújtás szabadságát a Szerződés 59. cikkének második bekezdése szerint, sem pedig a letelepedés helye szerinti államoktól eltekintve a más tagállamokban való letelepedés jogát; mivel ennek megfelelően az ilyen fióktelepeket engedélyező tagállam dönti el, hogy miként érvényesíti ezen irányelv alapelveit a 77/780/EGK irányelv 9. cikke (1) bekezdésének figyelembevételével az ilyen fióktelepekre, és azzal az igénnyel, hogy a betéteseket megvédjék, és a pénzügyi rendszer integritását megőrizzék; mivel fontos, hogy a betétesek az ilyen fióktelepeknél teljesen tisztában legyenek az őket érintő biztosítási feltételekkel;

mivel egyrészt az ezen irányelvben előírt minimális biztosítási szint nem hagyhatja védelem nélkül a betétek túlságosan nagy arányát a fogyasztók védelme és a pénzügyi rendszer stabilitása érdekében; mivel másrészt nem lenne helyes a Közösség területén olyan szintű védelmet bevezetni, amely bizonyos esetekben hitelintézetek nem körültekintő irányítását eredményezné; mivel számításba kell venni a finanszírozási rendszerek költségét; mivel ésszerűnek tűnik a harmonizált minimális biztosítás szintjének 20 000 ECU-ben történő megállapítása; mivel korlátozott átmeneti megoldások lehetnek szükségesek annak érdekében, hogy a rendszerek ezen összeghez igazodhassanak;

mivel néhány tagállam az ebben az irányelvben meghatározott harmonizált minimális biztosítási szintet meghaladó betéti fedezetet nyújt betétesei számára; mivel nem tűnik megfelelőnek annak megkövetelése, hogy e rendszereket, amelyek közül néhányat csak a közelmúltban vezettek be a 87/63/EGK ajánlás alapján, e tekintetben módosítsák;

mivel egy tagállamnak képesnek kell lennie bizonyos konkrétan meghatározott betét vagy betétes kategóriák kizárására a betétbiztosítási-rendszerek által nyújtott garanciák köréből, amennyiben a tagállam szerint azok nem szorulnak különleges védelemre;

[1] HL L 322., 1977.12.17., 30. o. A legutóbb a 89/646/EGK irányelvvel (HL L 386., 1989.12.30., 1. o.) módosított irányelv

mivel bizonyos tagállamokban a befagyasztott betéteket nem térítik meg teljes mértékben annak érdekében, hogy a betéteseket a hitelintézetek minőségének gondos megvizsgálására késztessék; mivel ezt a gyakorlatot a minimális harmonizált szint alá eső betétek tekintetében korlátozni kell;

mivel a betétesenként és nem a betétenként megállapított harmonizált minimális összeg alapelvét fogadták el; mivel ezért megfelelő az azon betétesek által elhelyezett betétek figyelembe vétele, akik nincsenek számlatulajdonosként nyilvántartva vagy nem kizárólagos tulajdonosok; mivel ezért a határösszeget minden egyes azonosítható betétesre alkalmazni kell; mivel ez nem vonatkozhat a különleges védelmi szabályok szerint meghatározott kollektív befektetési formákra, amelyek viszont nem érintik az előbb említett betéteket;

mivel a tájékoztatás a betétesek védelmének alapvető elemét képezi, és ezért minimális számú kötelező rendelkezés tárgyát is kell képeznie; mivel azonban a betétbiztosítási rendszer összegére és terjedelmére történő utalások hirdetésben való szabályozatlan felhasználása befolyásolhatja a bankrendszer stabilitását vagy a betétesek bizalmát; mivel ezért a tagállamoknak szabályokat kell megállapítaniuk e hivatkozások korlátozására;

mivel egyes esetekben, bizonyos tagállamokban, a betétbiztosítási rendszerek bizonyos kategóriáiba tartozó, a betéteket csak rendkívül kis arányban elfogadó hitelintézetekre nem vonatkoznak, e rendszer bevezetése egyes esetekben tovább tarthat, mint az ezen irányelv bevezetésére megállapított idő; mivel ilyen esetekben indokolt lehet a betétbiztosítási rendszerhez való csatlakozás követelménye alóli átmeneti eltérés; mivel, ha ezek a hitelintézetek külföldön működnek, valamely tagállamnak jogában áll megkövetelni azok részvételét az általa létrehozott betétbiztosítási rendszerben;

mivel ezen irányelvben nem feltétlen követelmény a betéteket vagy magukat a hitelintézeteket biztosító rendszerek finanszírozási módszereinek harmonizálása, tekintettel egyrészt arra, hogy e rendszerek finanszírozási költségét elvben a hitelintézeteknek kell viselniük, másrészt e rendszerek pénzügyi teherbíró képességének arányban kell állnia a felelősségükkel; mivel ez nem veszélyeztetheti az érintett tagállam bankrendszerének stabilitását;

mivel ezen irányelv nem eredményezheti azt, hogy a tagállamokat vagy a hatáskörrel rendelkező hatóságaikat terhelje a felelősség a betétesekkel szemben, amennyiben a betéteket vagy a hitelintézeteket garantáló egy vagy több olyan rendszer bevezetését és hivatalos elismerését biztosították, amelyek az ezen irányelvben leírt feltételek mellett biztosítják a betétesek kártalanítását vagy védelmét;

mivel a betétvédelem a belső piac kiteljesítésének alapvető eleme és a hitelintézetek felügyeleti rendszerének nélkülözhetetlen kiegészítője az adott pénzügyi piacon az összes intézet között kialakult szolidaritás következtében bármelyikük fizetőképtelensége esetén,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

Az irányelv alkalmazásában:

1. *„betét”* a számlán tartott pénzeszközök egyenlege, vagy szokásos banki ügyletből keletkező átmeneti helyzet eredménye, amelyet a hitelintézetnek a vonatkozó jogszabályi és szerződéses feltételek mellett vissza kell fizetnie, valamint bármely olyan tartozás, amelyet egy hitelintézet által kibocsátott okirat tanúsít.

   Az Egyesült Királyság és Írország lakás-takarékpénztárainak minden olyan részvénye betétnek minősül, amely a 2. cikk szerint nem képezi a tőke részét.

   Nem tekinthető betétnek az a kötvény, amely az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokra (ÁÉKBV) vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1985. december 20-i 85/611/EGK ([1]) tanácsi irányelv 22. cikke (4) bekezdésében előírt feltételeknek megfelel.

   Az egyenleg kiszámításakor a tagállamok a betétre vonatkozó jogi és szerződéses feltételek szerint alkalmazzák a beszámítással és a viszontkeresettel kapcsolatos jogszabályokat és rendeleteket;

2. *„közös számla”* két vagy több személy nevére nyitott számla, vagy amely felett két vagy több személy jogosult rendelkezni, vagy amely felett e személyek közül kettő vagy több rendelkezik aláírási jogosultsággal;

3. *„befagyasztott betét”* esedékes és kifizetendő betét, melyet a hitelintézet nem fizetett ki az alkalmazandó jogi és szerződéses feltételek mellett abban az esetben, ha:

   i. a hatáskörrel rendelkező hatóságok megállapították, hogy álláspontjuk szerint az érintett hitelintézet pénzügyi körülményeihez közvetlenül kapcsolódó okok miatt az adott időpontban képtelen a betétet visszafizetni, és nem valószínű a későbbi visszafizetés sem.

      A hatáskörrel rendelkező hatóságok a határozatot a lehető leghamarabb, de legkésőbb 21 nappal azt követően meghozzák, amikor először meggyőződnek arról, hogy egy hitelintézet elmulasztotta az esedékes és kifizetendő betétek kifizetését; vagy

([1]) HL L 375., 1985.12.31., 3. o. A legutóbb a 88/220/EGK irányelvvel (HL L 100., 1988.4.19., 31. o.) módosított irányelv

ii. egy bíróság a hitelintézet pénzügyi körülményeihez közvetlenül kapcsolódó okok miatt olyan határozatot hoz, amely felfüggeszti annak lehetőségét, hogy a betétesek követeléseket támasszanak a hitelintézettel szemben, amennyiben erre a fent említett feltétel bekövetkezte előtt kerülne sor;

4. *„hitelintézet”* olyan vállalkozás, amely tevékenysége betétek vagy más visszafizetendő pénzeszközök nyilvános gyűjtése és hitelek nyújtása saját számlára;

5. *„fióktelep”* a hitelintézet jogilag önállósággal nem rendelkező része, amely közvetlenül bonyolítja le a hitelintézet tevékenységével kapcsolatos összes műveletet vagy azok egy részét; egy másik tagállamban székhellyel rendelkező hitelintézet által ugyanabban a tagállamban létrehozott bármely számú fióktelepet egyetlen fióktelepnek kell tekinteni.

2. cikk

A biztosítási rendszerekből történő visszafizetésekből a következőket ki kell zárni:

– a 8. cikk (3) bekezdésének megfelelően, a más hitelintézet által saját nevében és saját számlájára elhelyezett betétjét,

– valamennyi olyan fizetőeszközt, amely a „szavatoló tőke” meghatározás alá tartozik a hitelintézetek saját tőkéjéről szóló, 1989. április 17-i 89/299/EGK tanácsi irányelv 2. cikke alapján [1],

– az azon ügyletekből keletkező betéteket, amelyekkel kapcsolatban pénzmosás miatt büntetőítélet született a pénzügyi rendszerek pénzmosás céljára való felhasználásának megelőzéséről szóló, 1991. június 10-i 91/308/EGK tanácsi irányelv 1. cikkében meghatározottak szerint [2].

3. cikk

(1) Valamennyi tagállam biztosítja, hogy területén egy vagy több betétbiztosítási rendszert vezessek be és ismerjenek el hivatalosan. A második albekezdésben és a (4) bekezdésben foglalt körülmények kivételével valamely tagállamban a 77/780/EGK irányelv 3. cikke szerint engedéllyel rendelkező hitelintézet kizárólag akkor gyűjthet betétet, ha egy ilyen rendszer tagja.

A tagállam azonban mentesítheti a hitelintézetet a biztosítási rendszerhez való csatlakozás kötelezettsége alól, amennyiben az adott hitelintézet már tagja egy olyan rendszernek, amely védi a hitelintézetet és biztosítja különösen annak likviditását és fizetőképességét, így szavatolva a betétesek védelmét, legalább a betétbiztosítási rendszer által nyújtott mértékben, és amely a hatáskörrel rendelkező hatóságok véleménye szerint megfelel a következő feltételeknek:

– az irányelv elfogadásakor a rendszer már létezett és hivatalosan elismerték,

– a rendszert úgy tervezték, hogy az biztosítsa a rendszerhez tartozó hitelintézeteknél elhelyezett betétek hozzáférhetőségét és az ehhez szükséges források meglétét,

– a rendszer nem a tagállam vagy bármely helyi, illetve regionális hatósága által a hitelintézetnek nyújtott garanciából áll,

– a rendszer biztosítja, hogy a betétesek tájékoztatást kapjanak a 9. cikkben megállapított feltételek szerint.

Az e lehetőséget igénybe vevő tagállamok tájékoztatják a Bizottságot, különösen a betétbiztosítási rendszerek jellemzőiről és az általuk biztosított hitelintézetekről, valamint a rendelkezésre bocsátott adatokban később bekövetkező változásokról. A Bizottság tájékoztatja erről a bankügyi tanácsadó bizottságot.

(2) Amennyiben a hitelintézet nem teljesíti a rá, mint a betétbiztosítási rendszer tagjára vonatkozó kötelezettségeket, értesítik az engedélyét kiadó hatóságokat, és a betétbiztosítási rendszerrel együttműködésben meghozzák mindazokat a megfelelő intézkedéseket, ideértve szankciók alkalmazását is, amelyek biztosítják, hogy a hitelintézet teljesítse kötelezettségeit.

(3) Ha ezen intézkedések nem vezetnek a hitelintézet részéről a kötelezettségek teljesítéséhez, amennyiben a nemzeti jog megengedi egy tag kizárását, a betétbiztosítási rendszer a hatáskörrel rendelkező hatóságok kifejezett hozzájárulásával legalább 12 hónapos felmondási határidővel értesíti a hitelintézetet a tagságából való kizárási szándékáról. A betétbiztosítási rendszer továbbra is teljes mértékben garantálja a felmondási idő lejárta előtt elhelyezett betétek védelmét. Ha a hitelintézet a felmondási idő lejártáig nem teljesítette kötelezettségeit, a biztosítási rendszer, ismételten beszerezve a hatáskörrel rendelkező hatóságok kifejezett hozzájárulását, végrehajthatja a kizárást.

(4) Ha a nemzeti jog megengedi, és az engedélyt kiadó hatóságok kifejezetten hozzájárulnak, a betétbiztosítási rendszerből kizárt hitelintézet továbbra is gyűjthet betéteket, amennyiben kizárása előtt alternatív biztosítási megállapodásokat kötött, amelyek biztosítják, hogy a betétesek legalább a hivatalosan elismert betétbiztosítási rendszerrel azonos szintű és terjedelmű védelmet élvezzenek.

(5) Amennyiben egy hitelintézet, amelynek kizárására a (3) bekezdés szerint javaslatot tettek, nem képes a (4) bekezdésben előírt feltételeket teljesítő alternatív biztosítások megkötésére, az engedélyét kibocsátó hatóságok az engedélyt azonnal visszavonják.

4. cikk

(1) Egy tagállamban a 3. cikk (1) bekezdése szerint létesített és hivatalosan elismert betétbiztosítási rendszerek védelmet

[1] HL L 124., 1989.5.5., 16. o. A legutóbb a 92/16/EGK irányelvvel (HL L 75., 1992.3.21., 48. o.) módosított irányelv

[2] HL L 166., 1991.6.28., 77. o.

nyújtanak a hitelintézetek más tagállamokban létesített fióktelepeinek betétesei számára.

1999. december 31-ig a biztosított fedezetnek sem a szintje, sem pedig a terjedelme, beleértve a százalékot is, nem haladhatja meg a fogadó tagállam területén a megfelelő biztosítási rendszer által nyújtott fedezet maximális szintjét vagy terjedelmét.

Az említett időpont előtt a Bizottság jelentést készít a második albekezdés alkalmazása során szerzett tapasztalat alapján, és megfontolja az említett intézkedések folytatásának szükségességét. Amennyiben alkalmasnak találja, a Bizottság javaslatot terjeszt elő egy irányelv meghozatalára az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak, az érvényesség meghosszabbításának céljából.

(2) Amennyiben a fogadó tagállam betétbiztosítási rendszere által nyújtott fedezet szintje és/vagy terjedelme, ide értve a százalékot is, meghaladja az abban a tagállamban biztosított fedezet szintjét és/vagy terjedelmét, amelyben a hitelintézet működését engedélyezték, a fogadó tagállam biztosítja, hogy a területén a hivatalosan elismert betétbiztosítási rendszerhez egy fióktelep önkéntes alapon csatlakozhat annak érdekében, hogy kiegészítse azt a biztosítást, amelyet betétesei élveznek a saját tagállam betétbiztosítási rendszerében már meglévő tagságuk miatt.

Az a betétbiztosítási rendszer, amelyhez a fióktelep csatlakozni kíván, kiterjed arra az intézményi kategóriára, amelybe a fióktelep tartozik, vagy amelynek legjobban megfelel a fogadó tagállamban.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy objektív és általánosan alkalmazott feltételek vonatkozzanak egy fogadó tagállam betétbiztosítási rendszerében a fióktelepek tagságára a (2) bekezdésnek megfelelően. A felvétel a tagsági kötelezettségek teljesítésétől, különösen a hozzájárulások és egyéb díjak megfizetésétől függ. A tagállamok e bekezdés végrehajtása során a II. mellékletben megállapított irányadó alapelveket követik.

(4) Amennyiben a (2) bekezdés szerint önkéntes tagként belépő fióktelep nem teljesíti a betétbiztosítási rendszerben fennálló tagságából rá háruló kötelezettségeit, az engedélyt kiadó hatóságokat értesítik, és a betétbiztosítási rendszerrel együttműködésben meghozzák mindazon intézkedéseket, amelyekkel biztosítható, hogy a fent említett kötelezettségek teljesüljenek.

Amennyiben a fióktelep a fent említett intézkedések ellenére nem teljesíti kötelezettségeit, legalább 12 hónapos felmondási határidőt követően a betétbiztosítási rendszer az engedélyt kibocsátó hatóságok jóváhagyásával kizárhatja a fióktelepet. A kizárás előtt elhelyezett betéteket lejáratig az önkéntes betétbiztosítási rendszerek biztosítják. A betéteseket tájékoztatják a kiegészítő betétbiztosítás megszűnéséről.

(5) A Bizottság legkésőbb 1999. december 31-ig jelentést készít a (2), (3) és (4) bekezdés alkalmazásáról, és indokolt esetben javaslatot tesz módosításukra.

5. cikk

Ha a 77/780/EGK irányelv 3. cikke szerint engedélyezett hitelintézet engedélyét visszavonják, a betétbiztosítási rendszer továbbra is vonatkozik a betétekre.

6. cikk

(1) A tagállamok ellenőrzik, hogy a Közösségen kívüli székhellyel rendelkező hitelintézet által létrehozott fióktelep az ezen irányelvben előírtakkal egyenértékű védelemmel rendelkezzen.

Amennyiben nem rendelkezik ezzel, a tagállamok a 77/780/EGK irányelv 9. cikkének (1) bekezdése szerint előírhatják, hogy a Közösségen kívül székhellyel rendelkező hitelintézet által létrehozott fióktelepek csatlakozzanak a területükön működő betétbiztosítási rendszerekhez.

(2) A Közösségen kívüli székhellyel rendelkező hitelintézet által létrehozott fióktelepek jelenlegi és leendő betétesei megkapnak minden olyan tájékoztatást a hitelintézettől, amely a betéteik védelmét szolgáló biztosítási intézkedésekkel kapcsolatos.

(3) A (2) bekezdésben említett tájékoztatást annak a tagállamnak a hivatalos nyelvén vagy nyelvein kell közzétenni világos és érthető formában megfogalmazva, amelyben a fióktelepet a nemzeti jog által előírt módon létrehozták.

7. cikk

(1) A betétbiztosítási rendszerek előírják, hogy az egyes betétesek összevont betéteit 20 000 ECU összegig biztosítsák, abban az esetben, ha a betéteket befagyasztották.

1999. december 31-ig azok a tagállamok, amelyekben ezen irányelv elfogadásának időpontjában a betétek nincsenek 20 000 ECU értékig biztosítva, megtarthatják a saját biztosítási rendszereikben megállapított maximális összeget, feltéve, hogy az legalább 15 000 ECU.

(2) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy bizonyos betéteseket vagy betéteket a biztosításból kizárnak, vagy alacsonyabb szintű biztosításban részesítenek. A kizárásokat az I. melléklet tartalmazza.

(3) E cikk nem zárja ki azoknak a rendelkezéseknek a fenntartását vagy alkalmazását, amelyek magasabb szintű vagy átfogóbb betétfedezetet nyújtanak. A betétbiztosítási rendszerek különösen szociális megfontolásokból bizonyos fajta betétekre teljes fedezetet nyújthatnak.

(4) A tagállamok az (1) bekezdésben megállapított biztosítást, illetve a (3) bekezdésben említett biztosítást a betétek meghatározott százalékára korlátozathatják. A biztosított százaléknak azonban egyenlőnek kell lennie vagy meg kell haladnia az összevont betétek 90 %-át, ha a biztosítás alapján kifizetendő összeg nem éri el az (1) bekezdésben említett összeget.

(5) Az (1) bekezdésben említett összeget a Bizottság időszakonként, legalább ötévente felülvizsgálja. Amennyiben megfelelő, a Bizottság az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak javaslatot terjeszt be egy irányelvre az (1) bekezdésben említett összeg módosítására, különös tekintettel a bankszektorban és a Közösség gazdasági és pénzügyi helyzetében bekövetkezett fejleményekre. Az első felülvizsgálat a 7. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében említett időszak végétől számított öt éven belül nem következhet be.

(6) A tagállamok biztosítják, hogy a betétes kártalanítási joga a betétes által a betétbiztosítási rendszer ellen indított eljárás tárgyát képezhesse.

8. cikk

(1) A 7. cikk (1), (3) és (4) bekezdésében szereplő összegek az egy hitelintézetnél elhelyezett összes betétre vonatkoznak, függetlenül a betétek számától, pénznemétől és Közösségen belüli elhelyezkedésétől.

(2) A 7. cikk (1), (3) és (4) bekezdésében megállapított összegek kiszámításakor figyelembe veszik az egyes betétesek közös számlából való részesedését.

Különös rendelkezések hiányában az ilyen számlát egyenlően kell felosztani a betétesek között.

A 7. cikk (1), (3) és (4) bekezdésében megállapított összegek kiszámításának céljából a tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy az olyan számlán elhelyezett betéteket, amelyek tekintetében két vagy több személy jogosult, mint jogi személyiség nélküli gazdasági társaság, társulás vagy hasonló természetű csoportosulás tagja, összevonhatók és egyetlen betétes betétjeként kezelhetők legyenek.

(3) Ha a betétes nem jogosult a számlán elhelyezett összegek fölött kizárólagosan rendelkezni, a biztosítás a kizárólagos jogosultra vonatkozik, feltéve, hogy azt a személyt azonosították, vagy azonosítható, mielőtt a hatáskörrel rendelkező hatóságok az 1. cikk (3) bekezdésének i. pontjában foglalt megállapításokat megteszik, vagy a bíróság az 1. cikk (3) bekezdésének ii. pontjában foglalt határozatot meghozza. Amennyiben több kizárólagos jogosult van, a 7. cikk (1), (3) és (4) bekezdésében meghatározott összegek kiszámításakor az összegek kezelésére vonatkozó megállapodás szerinti egyéni részesedést kell figyelembe venni.

E rendelkezés nem vonatkozik a kollektív befektetési formákra.

9. cikk

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a hitelintézetek a betétesek és a leendő betétesek számára megadjanak annak a betétbiztosítási rendszernek az azonosításához szükséges minden tájékoztatást, amely betétbiztosítási rendszernek a Közösségen belül a hitelintézet és a fióktelepei tagjai, vagy bármely más, a 3. cikk (1) bekezdésének második albekezdése vagy a 3. cikk (4) bekezdése szerinti intézkedésről. A betéteseket a betétbiztosítási rendszer vagy bármely más alkalmazandó rendszer rendelkezéseiről tájékoztatják, ide értve a betétbiztosítási rendszer által ajánlott fedezet összegét és terjedelmét. Ezt a tájékoztatást közérthető formában kell közzétenni.

Kérésre a kártalanítási feltételekről és azoknak a formaságoknak a teljesítéséről is adnak tájékoztatást, amelyeket a kártalanításra való jogosultsághoz teljesíteni kell.

(2) Az (1) bekezdésben említett tájékoztatást a nemzeti jogszabályokban előírt módon, annak a tagállamnak a hivatalos nyelvén vagy nyelvein kell közzétenni, amelyben a fióktelep létrejött.

(3) A tagállamok meghozzák az (1) bekezdésben szereplő tájékoztatás hirdetésben való felhasználásra vonatkozó szabályokat annak érdekében, hogy megakadályozzák azt, hogy az ilyen felhasználás befolyásolja a bankrendszer stabilitását vagy a betétesek bizalmát. A tagállamok az ilyen hirdetést arra a betétbiztosítási rendszerre való tényszerű hivatkozásra korlátozhatják, amelyhez a hitelintézet tartozik.

10. cikk

(1) A betétbiztosítási rendszerek megtérítik a betétesek megfelelően bizonyított követeléseit a befagyasztott betétek esetében attól a naptól számított három hónapon belül, amely napon a hatáskörrel rendelkező hatóságok az 1. cikk (3) bekezdésének i. pontjában foglalt megállapítást megteszik, vagy a bíróság az 1. cikk (3) bekezdésének ii. pontjában foglalt határozatot meghozza.

(2) Kivételes körülmények között és különleges esetekben, a betétbiztosítási rendszer a hatáskörrel rendelkező hatóságokhoz fordulhat a határidő meghosszabbítása érdekében. A meghosszabbítás nem haladhatja meg a három hónapot. A hatáskörrel rendelkező hatóságok a biztosítási rendszer kérésére legfeljebb kétszer, három hónapot meg nem haladó időtartamra engedélyezhetik a meghosszabbítást.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben meghatározott határidőt a betétbiztosítási rendszer nem használhatja abból a célból, hogy a

biztosítás kifizetését megtagadja attól a betétestől, aki fizetési követelését nem tudta időben érvényesíteni.

(4) A teljesítendő feltételekhez kapcsolódó iratokat és az (1) bekezdésben említett biztosítás keretében a kártalanításra való jogosultsághoz szükséges eljárásokat a nemzeti jogban előírt módon kell részletesen megfogalmazni annak a tagállamnak a hivatalos nyelvén vagy nyelvein, amely tagállamban a biztosított betét található.

(5) Az (1) és (2) bekezdésben meghatározott határidőktől függetlenül, amennyiben a számlán elhelyezett összeg tekintetében jogosult vagy érdekelt betétest a 94/308/EGK irányelv 1. cikkében meghatározott pénzmosással vagy azzal összefüggésben gyanúsították, a bíróság határozatának meghozataláig a biztosítási rendszer minden kifizetést felfüggeszthet.

11. cikk

A nemzeti jogban biztosított egyéb jogok sérelme nélkül a biztosítás keretében kifizetéseket teljesítő betétbiztosítási rendszerek jogosultak, hogy kifizetéseikkel egyenlő mértékig átvegyék a betéteseket megillető jogokat a felszámolási eljárásban.

12. cikk

A 3. cikk rendelkezéseitől függetlenül, a Spanyolországban vagy Görögországban engedélyezett és a III. mellékletben felsorolt intézmények 1999. december 31-ig mentesülnek a betétbiztosítási rendszerhez való tartozás kötelezettsége alól.

E hitelintézetek kifejezetten felhívják meglévő és leendő betéteseik figyelmét arra a tényre, hogy egyetlen betétbiztosítási rendszernek sem tagjai.

Ezen időtartam alatt, amennyiben bármely hitelintézet egy másik tagállamban létesít vagy létesített fióktelepet, az a tagállam megkövetelheti, hogy a fióktelep a tagállam területén létrehozott betétbiztosítási rendszerhez tartozzon, a 4. cikk (2), (3) és (4) bekezdésében meghatározott feltételek szerint.

13. cikk

A 77/780/EGK irányelv 3. cikkének (7) bekezdése szerint összeállítandó engedélyezett hitelintézetek listáján a Bizottság ezen irányelvnek megfelelően feltünteti az egyes hitelintézetek státuszát.

14. cikk

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek 1995. július 1-jéig megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket az intézkedéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a főbb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

15. cikk

Ez az irányelv az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* való kihirdetésének napján lép hatályba.

16. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben, 1994. május 30-án.

az Európai Parlament részéről	*a Tanács részéről*
az elnök	*az elnök*
E. KLEPSCH	G. ROMEOS

I. MELLÉKLET

A 7. cikk (2) bekezdésében említett kizárások jegyzéke

1. 1. A 89/646/EGK irányelv 1. cikkének (6) bekezdésében meghatározott pénzügyi intézmények betétjei.

2. Biztosítóintézetek betétjei.

3. Kormányzati és központi közigazgatási szervek betétjei.

4. Megyei, regionális, helyi és önkormányzati hatóságok betétjei.

5. Kollektív befektetési vállalkozások betétjei.

6. Nyugdíjalapok betétjei.

7. A hitelintézetek igazgatói, vezetői, személyes felelősséggel tartozó tagjai, a hitelintézet tőkéjéből legalább 5 %-kal részesedő, valamint a hitelintézet számviteli bizonylatainak kötelező könyvvizsgálatáért felelős személyek és az abban a csoportban elhelyezkedő más vállalatok hasonló jogállású betétesei által elhelyezett betétek.

8. A 7. pontban említett betétesek közeli rokonai, illetve nevükben eljáró harmadik személyek betétjei.

9. Az azonos vállalatcsoportban elhelyezkedő más vállalatok betétjei.

10. A nem névre szóló betétek.

11. Azok a betétek, amelyekre nézve a betétes egyéni alapon ugyanattól a hitelintézettől kamat- és pénzügyi engedményeket kapott úgy, hogy ezek hozzájárultak annak pénzügyi helyzetének súlyosbodásához.

12. Az intézmény által kibocsátott hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok és a saját váltókból és kötelezvényekből származó tartozások.

13. Az alábbiaktól eltérő pénznemekben lévő betétek:

   – a tagállamok pénznemei,

   – ECU.

14. Az olyan vállalatok betétjei, amelyek méretüknél fogva nem jogosultak a Szerződés 54. cikke (3) bekezdésének g) pontja alapján meghatározott jogi formájú gazdasági társaságok éves beszámolójáról szóló, 1978. július 25-i (78/660/EGK) negyedik tanácsi irányelv 11. cikke szerinti egyszerűsített mérleg készítésére [1].

(1) HL L 222., 1978.8.14., 11. o. A legutóbb a 90/605/EGK irányelvvel (HL L 317., 1990.11.16., 60. o.) módosított irányelv.

II. MELLÉKLET

Alapelvek

Amennyiben egy fióktelep kiegészítő fedezet érdekében a fogadó tagállam valamely betétbiztosítási rendszeréhez kíván csatlakozni, a fogadó tagállam betétbiztosítási rendszere a bejegyzés szerinti tagállam rendszerével kétoldalú alapon meghatározza a megfelelő szabályokat és eljárásokat az adott fióktelepben a betétesek kártalanításának kifizetésére. Az alábbi alapelvek az említett eljárások megtervezésére és az ilyen fióktelep tagsági feltételeinek kereteire egyaránt vonatkoznak (a 4. cikk (2) bekezdésében említettek szerint):

a) a fogadó tagállam fenntartja azt a jogát, hogy célkitűzéseit és általánosan alkalmazott szabályait a résztvevő hitelintézetekre érvényesítse; lehetősége nyílik a vonatkozó adatok szolgáltatásának igénylésére, és jogában áll az ilyen adatok ellenőriztetése a bejegyzése szerinti tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságainál;

b) a fogadó tagállam betétbiztosítási rendszere teljesíti a kiegészítő kártalanítási igényeket a bejegyzés szerinti tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságaitól származó olyan nyilatkozat alapján, amely szerint a betéteket befagyasztották. A fogadó tagállam betétbiztosítási rendszere jogosult a betétes jogosultságát ellenőrizni saját szabályai és eljárásai szerint a kiegészítő kártalanítás kifizetése előtt;

c) a bejegyzés szerinti tagállam és a fogadó tagállam betétbiztosítási rendszere teljes mértékben együttműködik egymással annak biztosítására, hogy a betétesek azonnali és megfelelő összegű kártalanításban részesüljenek. Különösen abban állapodnak meg, hogy bármelyik betétbiztosítási rendszer keretében egy olyan viszontkereset léte, amely beszámítást eredményezhet, hogyan befolyásolja az egyes rendszerek által a betétesek részére kifizetett kártalanítást;

d) a fogadó tagállamok rendszerei jogosultak a kiegészítő fedezetben részesülő fióktelepeknek díjat felszámítani, amely figyelembe veszi a fogadó tagállam rendszere által biztosított garanciát. A díjfelszámítás megkönnyítésének érdekében a fogadó tagállam rendszere jogosult meghatározni, hogy felelőssége minden körülmények között az általa nyújtott biztosításra korlátozódjon, függetlenül attól, hogy a bejegyzés szerinti tagállam a fogadó tagállam területén elhelyezett betétek után ténylegesen kifizet-e bármilyen kártalanítást.

III. MELLÉKLET

A 12. cikkben említett hitelintézetek jegyzéke

a) Az spanyol intézetek szakosított típusai, amelyek jogi státusza jelenleg reform alatt áll és az alábbi kategóriákban lettek engedélyezve:

- Entidades de Financiación o Factoring,
- Sociedades de Arrendamiento Financiero,
- Sociedades de Crédito Hipotecario.

b) Az alábbi spanyol állami intézmények:

- Banco de Crédito Agricola, SA,
- Banco Hipotecario de Espana, SA,
- Banco de Crédito Local, SA.

c) A következő görög hitelszövetkezetek:

- Lamia Hitelszövetkezet,
- Ioannina Hitelszövetkezet,
- Xylocastron Hitelszövetkezet,

valamint az alábbiakban felsorolt hasonló természetű hitelszövetkezetek közül azok, amelyek engedélyezettek, vagy az irányelv elfogadása napján engedélyezés alatt állnak:

- Chania Hitelszövetkezet,
- Iraklion Hitelszövetkezet,
- Magnissia Hitelszövetkezet,
- Larissa Hitelszövetkezet,
- Patras Hitelszövetkezet,
- Thessaloniki Hitelszövetkezet.